

Egyedül, először

A kérdés, hogy milyen belső konfliktusokkal küzdök, részletes beszámolót igényel ahhoz, hogy minden részletét megértsük. Engedd meg, hogy felvázoljam a helyzetet. Ahhoz, hogy a teljes képet megismerd, épp egy évet kell visszatekernünk a Hermione-féle időnyerőnkön. Egészen pontosan egy március estére, mikor hullafáradtan hazaértem a taekwondo edzésről. Szokásomhoz híven ledobtam a cuccaimat a földre, szemem sarkából megpillantva Anya rosszalló tekintetét. Kimerülten nyitottam ki a frigót, hogy valami vacsora-félét keressek, majd látva a felhozatalt, megelégedtem egy kis szalámis pirítóssal. A hajam a szemembe lógott, az izzadt fürtök kellemetlenül tapadtak a homlokomra, miközben a vacsorámat készítettem. Felkaptam a telefonom a pultról, és leültem enni. Lassacskán a család többi tagja is előjött, de észrevettem, hogy egy szokásos estéhez képest meglehetősen szokatlanul viselkedtek. Anya a leginkább. Ám ez nem lepett meg, hogy őszinte legyek, szerintem néha minden anya ilyen. Na, de lényeg, hogy még a sziklaszilárd, érzelmet az arcán évente egyszer mutató apukám is ideoda ténfergett a helyiségben. Valami rettentő furcsa volt, de túl fáradt voltam, hogy utánajárjak. Amikor befejeztem a szalámis pirítóssomat, és kezembe vettem egy paprikát, megtört a jég, és nem rejtegették tovább titokzatos viselkedésük okát. A nővérem az orrom alá dugta a telefonját, és egy e-mailt mutatott. A sokk, ami abban a pillanatban átment rajtam megmagyarázhatatlan érzés volt. Még felidézni is nehéz. Az agyam az átlagosnál lassabban fogta fel, pontosan mi is történik. Először beazonosította, honnan jött a levél. Utána szépen lassan eljutott az első, és második mondathoz, majd a szinte elektrosokk második lökete után rákényszerítette a szemet, hogy újra olvassa ezeket. A családomra néztem, ők meg vissza rám. Természetesen Anya már sírt. Lassacskán a nővérem is. De én még mindig nem fogtam fel. Odajöttek megölelni, ünnepeltünk. Mondtam, hogy fel kell hívnom mindenkit, elújságotni a hírt. Még mindig lehetetlen elhinnem, mi történt. Felrohantam a szobámba, bezártam az ajtót és a kedvencek közül kikerestem a legjobb barátnőm telefonszámát. Belekezdtem, majd megakadtam, majd kiböktem: ösztöndíjat nyertem, és egy évre Amerikába megyek tanulni. Gratulált, sikítozott, ugrált örömeiben (tudtam, hiába nem láttam), majd letették a telefont. Szürreális. Tárcsáztam a nagymamám számát és vártam azt a pár csöngést, amibe beletelik, hogy megtalálja a telefonját. És amilyen hihetetlen, ebben a pillanatban ütött meg, mi vár rám. A nagymamám a hisztérikus sírásomra vette fel a telefont. Megnyugtattam, hogy jól vagyok, minden rendben, ne aggódjon. Utána szépen sorban felhívtam minden családtagot, hogy megosszam velük a nagy hírt. A program, amitől az ösztöndíjat kaptam, úgy működik, hogy a rendszer választja ki az iskolát, ami a leginkább illik hozzád, így áprilisban újabb e-mail érkezett az új iskolám nevével. Természetesen, ahogy minden más tinédzserlány tenné, minden egyes közösségi média oldalon rákerestem. Rettentő izgatott voltam. Az iskola honlapján elolvastam minden óra és délutáni foglalkozás leírását, amit kínálnak. TikTokon (gondolván, hogy semmit nem fogok találni, de próba szerencse) találtam egy videót egy lányról, aki jelenleg diák ott. Rögtön rákerestem az Instagram oldalára, és így találtam meg a sulis diák-vezette Instagram-oldalát, amin a napi hülyeségek kerültek posztolásra. Egyből nagyon megtetszett a pozitív kisugárzás, ami áradt belőle. Az iskola hivatalos profilját is megtaláltam, és épp élő adásban volt ugyanaz a lány, akit TikTokon láttam. Hirtelen elkezdett tudatosulni bennem, mennyire valós ez az egész, hogy pár hónapon belül elmegyek egy évre és egészen a végéig nem jövök haza (mivel ezt is

ellenzi a program, amivel kimentem). Az augusztus egy nagyon nehéz hónap volt számomra, hiába volt az utolsó hónap az utazásom előtt. Először is mérhetetlen pánik volt otthon, hogy nincs elég ruhám és tradicionális magyar ajándékom a jövőbeli kinti barátainknak, vagy hogy hogyan és hány bőröndbe fogjuk bepakolni a dolgaimat. Mindez elég stresszes volt, és ennek tetejébe jött egy borzalmas torokfájás. Tekintettel arra, hogy sokszor vagyok beteg, a családom már tudja a módszereket, amivel a betegséget gyorsan le tudjuk kezelni. Ennek ellenére, napokon keresztül semmi sem hatott és minden terv elcsúszott. Sőt, a helyzet annyival rosszabbodott, hogy augusztus közepén bekerültem a kórházba. Anya azt mondta, hogy csak megnézni megyünk a torkomat, de az orvos belenézett nem volt kérdés, hogy nem enged haza. Így töltöttem az utolsó hetemet Magyarországon a fül-orr-gégészeti osztályon mononukleózissal (mint az később kiderült) ahelyett, hogy elbúcsúzhattam volna a barátaimtól és a családomtól. És ha mindez még nem lett volna elég, ugyanezen az egy héten romlott el a telefonom! Úgy eltört, hogy a képernyő azt érzékelte, mintha mindig rossz jelszót adnék meg, így véglegesen letiltotta magát. Én nem tudok sokat az informatikáról és a műszaki dolgokról, de mint kiderült, Magyarországon nem lehet feloldani a véglegesen letiltott telefont, csak Bécsben. Ám, mivelhogy egy héttel az utazásom előtt jártunk, erre nem volt idő. Nos, ezzel a legnagyobb probléma nem is az volt, hogy Zgenerációs tinédzser vagyok és nem tudok meglenni a telefonom nélkül, hanem az, hogy napokon belül egyedül terveztem Amerikába repülni. Tehát, ott feküdtem a kórházban mobil nélkül, összepakolatlanul, család és barátoktól el nem búcsúzva, haldoklóan betegen kevesebb, mint egy héttel az utazásom előtt. Három nappal az indulásom előtt kerültem ki a kórházból, a fennmaradó időt mind expressz-gyors búcsúzkodással és pakolással töltve, hogy készen álljak életem első egyedüli repülésére, és egy egész életre szóló, nagy kalandra. Legnagyobb meglepetésemre, a repülőúton egyetlen szomorú gondolat sem időzött a fejemben. Készen álltam a kihívásra. Bevallom, nagyon izgatott voltam. Húgként, a családban a legkisebbként, sosem kellett egyedül intézennem semmit, mindig ott volt valaki, hogy segítsen. Ez volt életem első olyan lépése, amit teljesen egyedül tettem meg. A Liszt Ferenc Repülőtéren búcsút vettem a családomtól, és arcomon szétterülő vigyorral mentem át a biztonsági vizsgálaton. Egyedül vettem magamnak reggelit, egyedül ettem meg. Egyedül járkáltam körbe a már jól ismert repteret, míg a gépemre vártam. Majd egyedül szálltam fel és utaztam 7537 kilométert. Aki járt már Amerikában, az tudja, hogy mivel más a frekvencia, a telefonod csak ott működik, ahol wifihez kapcsolódik. Namármost, mivel az iskola busza várt rám valahol, fel kellett hívnom őket, hogy megtudjam, merre van. Ez volt az egyedül utazás legnagyobb próbatétele, hogy két bőrönddel a két kezemben, hátzsidóval a hátamon az új SIM-kártyát behelyezzem a telefonba. A buszon egy német és két spanyol lánnyal utaztam. Pár nappal a sulikezdés előtt érkeztünk meg. A bentlakók közül már pár embert ismertem virtuálisan, de még mindig mindenki idegennek és távolinak tűnt. Nagyon sok nemzetközi diák volt, a világ minden tájáról. A szobatársam kongói, barátnője ruandai, a német lány szobatársa zambiai, de laknak mellettem brazil, mexikói, vietnámi, kínai és amerikai lányok is. Amikor egy új közösségbe kerülsz, mindig elgondolkozol, vajon ki is vagy te valójában. Annyi beceneve, különböző oldala van egy embernek, honnan tudja, melyiket vegye elő egy új közösségben? Ez azt a kérdést is felveti, hogy melyik az igazi énünk? Hogyan tudjuk megállapítani, melyiket válasszuk ki abból a sok verzióból, amit magunkról akarunk kreálni? Az ember bele sem gondol mindebbe, amíg bele nem kerül a szituációba. Így volt velem is. Megkérdezték,

hogyan van-e becenevem. Mondtam, hogy persze, hogy van, egy csomó, de rájöttem, hogy el sem tudom magyarázni őket, mert nem értenék. Annyira igyekszünk, hogy jó benyomást keltsünk, hogy pontosan olyanok legyünk, amilyenek a többiek látni akarnak minket, hogy teljesen megfeledekezünk arról, milyenek is vagyunk igazán. Szerencsére, én időben észbe kaptam, hű maradtam önmagamhoz. Nem tettem semmit. Csak lelkesen és őszintén készen álltam barátokat szerezni. Egy pár napot augusztus hátralevő napjaiból arra szenteltünk, hogy megismerjük a bentlakóközösséget. Utána, amikor úgy éreztem, hogy a kollégiumban már majdnem mindnek meg tudom mondani a nevét, elérkezett a sulis első napja, amikor megismertük a nappali diákokat. Olyan nap volt, amit sosem felejték el. Kicsit tartottam tőle elsőre, de hamar barátokra találtam, és amikor az ebédlőben ültem velük, először láttam meg az embert, aki gyökerestül készült megváltoztatni az életemet. A lépcsőn futott felfelé, sebesen, csak egy villanást láttam belőle. Szürke pólója kiemelte göndör barna haját, és amit egyből megjegyeztem rajta, az a remek stílusa volt. A második, hogy biztos voltam benne, hogy egy tipikus amerikai fiú, akinek filmbeillő élete van, tökéletes barátnője, okos, és még kedves is. Az igazságtól nem jártam messze, csak inkább jövőidőben, ha úgy vesszük. Később kiderült, hogy a fiúval egy tanácsadócsoporthoz tartozok, így elkezdtünk beszélgetni. Nos, én őszinte leszek, hiába gondoltam, hogy egy nagyon vonzó és jóképű fiú, nem nagyon szerettem volna semmiféle fiúügybe keveredni, mivel egyrészt a tanulásra, élményre és barátokra akartam összpontosítani, másrészt, épp elegendő volt a hímnemből egy időre. Ezzel a hozzáállással kezdtem el beszélgetni vele, és őszintén megleptem magam, amikor mindezek ellenére, letörölhetetlen vigyorral vettem kezembe a telefont, ahogy megláttam a nevét az értesítésen. Minél többet beszélünk, annál jobban megismertem, és annál jobban beleestem. Nem csak rettentő jól néz ki, de kimagaslóan okos is, kedves, őszinte és úriember is. Sosem hagyja, hogy én sétáljak a járda külső peremén. Kevesebb, mint egy hónap alatt beigazolódott korai ítéletem róla, és tökéletes barátnője lett. Megtippelheted ki volt az. Én! Viccet félretéve, még csak egy hónapja ismertük egymást, amikor bemutatott az anyukájának. Nagyon féltem, hiába tudtam, hogy minden rendben lesz, sosem voltam még ilyen szituációban. Ha tudsz bármilyen nyelven az anyanyelveden kívül, akkor tudod, hogy stresszhelyzetben tudsz a legkevésbé beszélni azon. Attól rettegettem, hogy olyan izgatott leszek, hogy nem fogok tudni egy értelmes mondatot sem kiböki angolul. Természetesen minden rendben volt, és örültem, hogy megismerhettem az anyukáját. Már csak amiatt is, mert a téli szünetre nem mentem haza – a program, amivel kimentem nem engedélyezte –, így fogadócsaládot kellett találnom, és anyukája felajánlotta, hogy maradhatok náluk. Sokan, akik egy évet külföldön tanulnak, azt mondják, a tél vagy a karácsony a legrosszabb időszak, akkor van leginkább honvágyad. Ezzel azonban nem értek egyet. A karácsonynak valóban nem volt olyan karácsony hangulata, mint otthon, de hiába, közel sem az volt a legrosszabb esemény a kintlétem alatt. A téli szünet utáni hétvégén először lettem beteg, amióta kijöttem Amerikába. Fogalmam sincs, milyen vírust nyeltem be, de napokon keresztül hánytam. És abban a pillanatban, amikor kijött még a hányáscsillapító is, és a fürdőszobapadlón ülve kapaszkodtam a vécéfedélbe, hogy ne ájuljak el a földön, igazán elkezdett hiányozni anyukám. A vírust pár nap alatt kihevertem, de sosem felejttem, azt a honvágyérzést, ami a betegségem pillanataiban kísértett. Hiába voltam a világ legfejlettebb országában, csak arra vágytam, hogy otthon legyek és apukám furcsábbnál furcsább, szabolcsi (Szabolcs-megyei, a családban csak „szabolcsi” -ként referálunk rá) módszereit próbálgassa rajtam, hogy meggyógyítson.

Életemben nem gondoltam volna, hogy a hagymatea, a pálinka a köldökbe vagy a krumpli a talpadon hiányozhat. Azonban nem a honvág volt az egyetlen, amit mint minden nemzetközi diák átél, amikor külföldre megy. Még decemberben a hatodikosok tanárja megkért, hogy készítsek prezentációt Magyarországról. Kimondhatatlanul izgatott lettem, de ahogy belekezdtem, rájöttem, annyi minden van, amit mondani akarok róla, hogy azt képtelenség átadni mindössze tíz perc alatt. Így tapasztaltam meg, milyen érzés igazán kötődni a hazához. Milyen ironikus, ha belegondolsz, hogy akkor érzed magadhoz a legközelebb, amikor ott sem vagy. Hogy amikor meghallják, hogy Magyarországról jöttél, a „Hungarian Goulash” az egyetlen, ami eszükbe jut, de hirtelen a mérhetetlen sajnálat kelt bennem, hogy csak ennyit tudnak a szülőföldről. Lehet, hogy történelme egy hullámvasút, ami a mai napig tart, de nem feledkezhetünk el arról a rengeteg csodálatos dologról, amit Magyarország kínál a világnak. Minden alkalommal feltör bennem a vágy, hogy csak meséljek és meséljek, mi minden van Magyarországon, mi minden történt velem, mi mindent találtunk fel, mi magyarok. Hirtelen mégsem olyan csúnya az a piros, fehér és zöld színű zászló, ami most már a szobám falán lóg. Hogyan magyarázhatnám el azt az érzést, ahogy hirtelen elkezdtem magyar zenét hallgatni és a világon mindennél jobban kívánok egy kis töltött káposztát, szilvás gombócot, paprikás krumplit, vagy csak egy kis kolbászt. Valamint, hogy milyen felbecsülhetetlen értéke van annak, hogy a világ egyik legkülönlegesebb nyelvén tudok, és amikor valamit képtelen vagyok angolra fordítani, újfent arra jövök rá, hogy mennyire kreatív nyelv a magyar és mennyire örülök, hogy az az anyanyelvem. Feelve a kérdésre, hogy milyen belső konfliktusokkal küzdök, mindezzel válaszolnék. Hiába volt életem legizgalmasabb egy éve, tudom, hogy nem vagyok felkészülve arra a mérhetetlen fájdalomra, ami most következik. Mert amikor jelentkeztem, hogy egy évet itt töltsék, arra nem számítottam, hogy életre szóló barátságokat kötök és szerelmes leszek. Nem gondoltam, hogy nyolc hónapnyi együtt töltött idő után itt kell hagynom az első fiút, akivel látok magam előtt egy jövőt. Erre nem voltam felkészülve. Hogy minden fiúdráma és szenvedés után végre megtalálom azt az embert, aki nem is lehetne tökéletesebb számomra, ámde haza kell, hogy menjek. Sosem gondoltam volna, milyen nehéz szeretni valakit egy másik kontinensről. Semmi sem tud felkészíteni arra a pillanatra, ami június elején fog elérkezni, amikor felülök a repülőre és újra kétezeröt százharminchét kilométerre leszek tőle, de immár emlékekkel a fejemben és a szívemben. Egyik részemet feldühíti a helyzet, mert milyen igazságtalan, hogy ez jutott nekünk, amikor olyan közel vagyunk a boldogsághoz! Hogy pont, amikor már annyira elegendem lett minden létező férfiből a földön, megjelent Ő. Az első pillanattól kezdve tudtam, hogy teljesen más, mint a többi. És igazam lett! Megtanított igazán szeretni. Őszintén. A belső konfliktus egy megoldhatatlan másodfokú egyenlet, amelynek a diszkrimináltja nulla, így biztosan csak egy kimenetele lehet, de hogy mi az, azt még képtelen vagyok megmondani, és lehet, tudni sem akarom még. Jelenleg – hiába nem vagyok vallásos – azt gondolom, az egyetlen megoldás az, ha hiszek. Hiszek magamban, hiszek benne, és hiszek kettőnkben. Belül, mélyen meg vagyok győződve róla, hogy a végén minden rendben lesz, de a szerelmet áhító kislány-énem retteg. Természetesen utóbbi hangja hangosabban zeng a fejemben, és hiába igyekszem csitítani, néha képtelen vagyok lenyugtatni. Mindig is a magányt, az egyedüllétet tartottam a legnagyobb félelmemnek, azonban most egyetlen egyszerű kis kérdést vette át a helyét: „És most mi lesz?”. Kérdik a szüleim, nagyszüleim, barátaim, tanáram, arra utalva, hogy mi történik majd a jövőben. Nincs ijesztőbb, mint a

gomolygó, ködös jövő, amely fekete leplét húzza maga előtt, elfedve titkait, ezzel kínozza minket, keserves szolgálát. A kérdés amiatt félelmetes, mivel a válasz, a „Nem tudom” természetesen senkinek sem kielégítő, de hogyan tudnám elmagyarázni, hogy ez egy többismeretlenes egyenlet, és hiába beszélünk az én életemről, nem csak tőlem függ. Amerikában fogsz továbbtanulni? – kérdik. Igen, ez az álomom, felelem, de fogalmam sincs, hogy jutok majd el odáig. Együtt maradtok a barátoddal akkor is, mikor hazamész? – faggatnak. Igen, még szép – válaszolom, de nem tudom, hogy két év távollét mit tesz majd velünk, arról nem is beszélve, hogyha nem egymáshoz közel megyünk majd egyetemre, ugyanebben a helyzetben leszünk. Temérdek hasonló kérdést fel tudnék még tenni, amiktől nap mint nap megfagy ereimben a vér. Sosem gondoltam volna, hogy a jövő pillanatok alatt, egy színes Rubik-kockából megoldhatatlan kirakóssá válhat. Ha belegondolok, nem mondhatom, hogy nem érte meg, sőt, életem legjobb döntése volt, hogy Amerikába jöttem egy évre. Szerelmes lettem; megismertem az embert, akivel az életemet szeretném eltölteni, és felmérhetetlen mennyiségű élménnyel gazdagodtam. Mégis, most, hogy közeledünk az etap végéhez, az fut át az agyamon, hogy lehet, kevésbé fájna, ha nem jöttem volna ki. Hogyha most otthon lennék, nem facsarná ki a szívemet az a hétezerötsházharminchétféle kilométer. Viszont azt is tudom, hogy akkor nem ismernék annyi fantasztikus embert, akik ma oly fontos szerepet töltenek be az életemben, amit korábban elképzelni sem tudtam. Úgy fáj, mintha ezer kést egyszerre döfnének a szívembe, és hevesen csavargatnák, azonban tudom, hogy mennyire szerencsés vagyok, hogy van valamim, és valakim, ami miatt ilyen nehéz a búcsú. Sosem gondoltam volna, hogy a világ másik felén leszek majd szerelmes, de így lett, és ez rengeteg dolgot megtanított nekem. Egy kifejezetten speciális helyzetben vagyok, mivel nem csak az új számomra, hogy egy ilyen hosszantartó és egészséges kapcsolatban vagyok, de az is, hogy nem ugyanazt a nyelvet beszéljük, nem ugyanonnan származunk és nem ugyanúgy nőttünk fel. A nyelvkülönbség egy dolog, de ott vannak a kulturális különbségek is, maga az, hogy itt máshogyan élnek az emberek. Leveszem a cipőmet, ha bemegyek egy házba, fogalmam sincs, mennyi egy illendő borralaló, nem köszönök „Szia, hogy vagy?”-gyal és még bőven sorolhatnám. Ezeket átlépni sem volt a legegyszerűbb, de idővel megtettük, hiszen tudjuk, hogy nem ugyanolyan környezetből származunk, azon viszont nem tudom, hogy fogunk túllépni, hogy két hónapon belül egy egész óceán fog elválasztani minket. Sokat gondolkodtam, miről írjak. Visszagondolva átkozom is magam, hogy próbáltam megfelelni, gondolva „mi az, ami tetszene az olvasónak?”-ra. De most, ahogy itt ülök hajnali négykor egy rozoga ágyon (amiről egész évben panaszkodtam, milyen kényelmetlen, de megszakad a szívem, hogy nem alhatok többet rajta két hónap múlva), arra jövök rá, hogy hálás vagyok önmagamnak, amiért semmi mást nem írtam, csak a tömör igazságot és még ha ez nem is az, amit az olvasó hallani szeretett volna, én tudom, hogy minden szava igaz, őszinte és könnyet ejtve gépeltem le az összefoglalót életem legnehezebb pillanatairól.